

OTRĄCIĆ (2) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w o-).

inf otrącić (1). ◇ *praet 3 pl m pers* otręcili (1). ◇ [*con 2 sg m* byś otręcił.]

Sł stp notuje, *Cn, Linde* brak.

Uszkodzić coś, uderzając tym o coś; allidere, illidere, infigere Calag (2) : Otrącić. Illidere, allidere, infigere. Calag 23a.

otrącić co (1): A trafiwszy ná mieysce ktore miało z obu stron morze/ otręcili okręt [impegerunt navem] WujNT Act 27/41. Cf Zwrot.

[*Zwrot: »otrącić nogę swą o kamień«: y będą cię ná ręku nosić/ ábys kiedy nie otręcił nogi fwey o kámień [ne forte impingas ad lapidem pedem tuum; (á)byś... nie obrącił Leop, BudBib, WujBib] CzechNT Matth 4/6; BibRadz Matth 4/6.]*

Synonimy: obrazić, uderzyć.

Formacje współrdzenne cf TRĄCIĆ.

Cf OTRĄCENIE, OTRĄCONY

EW